

Flygtningenævnets baggrundsmateriale

Bilagsnr.:	435
Land:	Etiopien
Kilde:	Landinfo
Titel:	Etiopia – Basisinfo
Udgivet:	16. marts 2021
Optaget på baggrundsmaterialet:	20. maj 2021

LANDINFO

Utlendingsforvaltningens fagenhet for landinformasjon

Basisinfo – Etiopia

16. mars 2021

Basisinfo

Notatet gir kortfattet informasjon om forhold norske utlendingsmyndigheter kan ha behov for i sin saksbehandling. I tillegg følger det med lenker til relevant og utfyllende informasjon.

Geografi

Etiopia er en innlandsstat på Afrikas horn i det østlige Afrika. Landet grenser til Eritrea i nord og nordøst, Djibouti i øst, Somalia i øst og sørøst, Kenya i sør og Sudan og Sør-Sudan i vest. Ved Eritreas løsrivelse i 1993 mistet Etiopia tilgang til Rødehavet.

Kilde: CIA World Factbook 2021

Landskapet består hovedsakelig av høyland med platåer og daler, omgitt av fjelltopper på opptil 4000 meter. Den føderale hovedstaden Addis Abeba ligger på 2300 høydemeter. I høylandet ligger landets største sjø, Tanasjøen, hvor den blå Nilen har sin opprinnelse. Høylandet deles i to av Riftdalen, som strekker seg fra Danakilørkenen (et av verdens lavest og varmeste steder) i nord til Turkana-sjøen i sør. Landet kan deles inn i flere klimasoner; fra kjølige temperaturer i høyden til noen av jordens høyeste temperaturer i Danakilørkenen. Nedbørsmengden varierer sterkt mellom ulike deler av landet; mens høyplatåene har mye nedbør som gjør området egnet for jordbruk, er de lavtliggende delene av Øst-Etiopia sårbare for tørke.

Store norske leksikon: [Etiopia](#)

Befolkning og etniske grupper

Etiopia er det nest mest folkerike landet i Afrika (etter Nigeria) med over 100 millioner innbyggere. Befolkningen er hovedsakelig konsentrert i høylandet, mens de lavere områdene er tynt befolket. Befolkningstilveksten er høy, og kvinner får i snitt mellom fire og fem barn. Fire av ti etiopiere er under 15 år.

Over 80 prosent av befolkningen bor på landsbygda. Den største byen er den føderale hovedstaden Addis Abeba, med rundt 3,5 millioner innbyggere. Andre større byer er Adama (Oromia), Gondar (Amhara), Mekelle (Tigray), Hawassa (SNNPR), Dire Dawa (bystat) og Jigiga (Somali-regionen).

Det lever rundt 80 ulike etniske grupper i Etiopia. Av dem utgjør fire store grupper til sammen rundt tre fjerdedeler av befolkningen:

- Oromoer 34 prosent
- Amharer 27 prosent
- Somaliere 6 prosent
- Tigrayer 6 prosent

Amharene og tigrayerne har tradisjonelt utgjort de dominerende folkegruppene. Disse folkegruppene utgjorde den jordeiende overklassen under keisertiden (før 1974), og hadde den politiske kontrollen. Etter 2018 har det tradisjonelle makt-hegemoniet blitt utfordret av andre etniske grupper, for eksempel oromoene, som er den største folkegruppen i landet.

Somaliene utgjør rundt 6 prosent av befolkningen og lever stort sett som nomader i de østlige områdene, tidligere kalt Ogaden (etter den dominerende klanen i dette området). Afarene, som er språklig og kulturelt nært beslektet med somaliene, lever ved grensen til Eritrea, og er tallmessig få. Den største gruppen i sør er sidamo, som utgjør rundt 4 prosent av befolkningen. Ved grensene i vest og sør lever en rekke ulike folk som er kulturelt beslektet med folkegruppene i Sudan.

Store norske leksikon: [Etiopias befolkning](#)

Språk

Det finnes rundt 100 språk i Etiopia. De fire mest utbredte språkene er oromo, amharisk, somali og tigrinja. Engelsk er det mest utbredte fremmedspråket, og brukes blant annet i videregående opplæring og på universitetene.

Fram til Etiopia ble en føderasjon i 1995, var amharisk landets nasjonale språk, og fortsatt brukes amharisk som arbeidsspråk i den føderale administrasjonen. I de enkelte delstatene står man fritt til å anvende det lokale språket i skoleverk og administrasjon. Amharisk har et eget alfabet (fidal), som også de andre språk-samfunnene i landet har brukt. I nyere tid har imidlertid flere av landets øvrige etniske grupper, slik som oromoene og somaliene, tatt i bruk det latinske alfabetet når de uttrykker seg skriftlig.

Britannica: [Ethiopia - Ethnic groups and languages](#)

Religion

Rundt 62 prosent av etiopierne er kristne. Den største andelen (43 prosent) er ortodokse, mens 18 prosent er protestanter. Muslimer utgjør rundt 34 prosent av befolkningen. Ortodoks kristendom dominerer i høylandsområder (som i Amhara og Tigray), mens islam er mer utbredt i lavlandet i sør og øst. Den mest folkerike staten i Etiopia, Oromia, er religiøst sammensatt (50 prosent muslimer, 27 prosent ortodoks kristne og 18 prosent protestanter).

Den etiopiske ortodokse kirke (kalt Tewahdo), grunnlagt allerede på 300-tallet, er Etiopias største religiøse samfunn. Den ortodokse kirken har vært den stats-bærende religionen, og sammenfaller med det historiske makthegemoniet til amharer og tigrayer.

Den etiopiske evangelisk-lutherske kirke, Mekane Yesus, ble etablert i 1959. Denne kirken har i dag over fem millioner medlemmer, og er den raskest voksende lutherske kirken i verden. Den største protestantiske kirken i landet er Qale Hiwot, med over seks millioner medlemmer. I tillegg finnes det mange karismatiske pinsemenigheter rundt om i landet.

Islam etablerte seg i Etiopia allerede fra 700-tallet, i nord langs kysten av dagens Eritrea og i sør langs Somalikysten, og i de neste århundrene innover i landet. Etter 1991 har islam blitt revitalisert, og nye reformbevegelser har sett dagens lys. Denne oppblomstringen synliggjøres blant annet av at det bygges nye moskeer over hele landet.

Etiopia fikk full religionsfrihet i 1991. Religion har imidlertid i stadig større grad utviklet seg til å bli en splittende faktor, og mange konflikter har religiøse undertoner. Omfanget av angrep på religiøse symboler og gudshus (ortodokse kriker, protestantiske kirker og moskeer) har økt de siste årene.

Store norske leksikon: [Religion i Etiopia](#)

U.S. Department of State (10. juni 2020): [Ethiopia 2019 International Religious Freedom Report](#)

Administrativ inndeling

Fra 1995 har Etiopia vært en føderal stat, hvor de viktigste etniske gruppene fikk sin egen regionalstat med en viss grad av indre selvstyre. Føderasjonen består i dag av ti regionalstater og to føderale bystater (Addis Abeba og Dire Dawa). De ti regionalstatene (med regionalhovedstad i parentes) er:

- Afar (Asayita)
- Amhara (Bahir Dar)
- Benishangul-Gumuz (Assosa)
- Gambela (Gambela)
- Harar (Harar)
- Oromia (Addis Abeba)¹
- Sidama (Hawassa)²
- Somali (Jijiga)
- Region for sørlige nasjoner, nasjonaliteter og folk (SNNPR) (Hawassa)
- Tigray (Mekelle)

Hver regionalstat (killil) er inndelt i administrative enheter kalt zon (sone), woreda (distrikt), som igjen er inndelt i kebelers (nabolag). I Addis Abeba er woreda det laveste administrasjonsnivået.

Kebelen er det laveste administrasjonsnivået utenfor Addis. En kebele ledes av en beboervalgt forsamling og administreres av en leder (kebele manager). Kebelen har mange oppgaver, blant annet knyttet til helse, skole og andre tjenester til innbyggerne. En av kebelens hovedoppgaver er å holde oversikten over innbyggerne i kebelen og utstede kebele-kort (se avsnittet om id-dokumenter).

Politisk utvikling fra 2018

Etter en turbulent tid med store protester mot føderalmyndighetene i perioden 2016–2018, fikk Etiopia en ny statsminister, Abiy Ahmed, i april 2018. Abiy videreførte og utviklet reformpolitikken som ble satt i gang av hans forgjenger, Hailemariam Desalegn. Tusenvis av politiske fanger ble løslatt, opposisjonspolitikere og opprørere i eksil fikk vende hjem, og tidligere ulovlige partier ble gjort lovlige. De nye myndighetene utpekte tidligere opposisjonelle til å lede viktige institusjoner som den nasjonale valgkommisjonen, og satte i gang et reformarbeid for å revidere lovverk for å åpne det demokratiske rommet.

¹ Addis Abeba, som kalles Finfinne på oromo-språket, er også føderal hovedstad i Etiopia og en egen føderalbystat.

² Etter en folkeavstemning om å forlate SNNPR i 2019, ble Sidama formelt Etiopias tiende regionalstat i 2020. Hawassa er inntil videre regionalhovedstad i både Sidama og SNNPR.

Omfanget av den politiske overvåkingen gikk ned, og ytringsklimaet, både for opposisjonspolitikere og journalister, ble sterkt forbedret. I tillegg innledet Abiy fredssamtaler med Eritrea. For dette arbeidet fikk han anerkjennelse både i hjemlandet og fra verdenssamfunnet, og i 2019 ble han tildelt Nobels fredspris.

Fra siste halvdel av 2019 har den politiske situasjonen og menneskerettighets-situasjonen utviklet seg i negativ retning. Utsettelse av valget, som opprinnelig var planlagt avholdt i mai 2020, har skapt politiske spenninger og var en av årsakene som førte til et brudd mellom føderale myndigheter og det regionale lederskapet i Tigray.³ Regionale og føderale myndigheter har også ved flere anledninger brukt repressive metoder, herunder arrestasjoner, for å begrense politisk opposisjon og opprettholde ro og orden, særlig i Oromia. Det har også vært brudd på forsamlingsrett og ytringsfrihet, og flere journalister har blitt anholdt eller på annen måte hindret i sitt arbeid. Etnonasjonalistisk mobilisering i ulike befolkningsgrupper har ført til hatretorikk og målrettede angrep på etniske minoriteter, blant annet i Amhara-regionen og i Oromia.

Human Rights Watch (23. januar 2021): [World Report 2021. Ethiopia. Events of 2020](#)

Landinfo (7. desember 2018): [Etiopia: ONLF og reaksjoner fra myndighetene](#)

Landinfo (8. juni 2018): [Etiopia: Protestdemonstrasjoner og politisk utvikling fra mai 2016](#)

Sikkerhetssituasjon og etniske konflikter

I flere deler av landet har det vært uroligheter, både etniske grupper imellom, og mellom grupper og regionale og føderale myndigheter.

De fleste konfliktene oppstår i grenseområder mellom regionalstater. Konfliktene har ført til et høyt antall internt fordrevne.

Under følger en regionvis oversikt over de viktigste konfliktene i Etiopia:

- Etiopiske regjeringsstyrker, med støtte av amhariske militsgrupper og eritreiske styrker, innledet i november 2020 en militæroffensiv for å ta kontrollen over **Tigray-regionen** fra regionalmyndighetene, dominert av Tigray-folkets frigjøringsfront (TPLF). Det er meldt om omfattende menneskerettighetsbrudd av alle aktører i konflikten, herunder eritreiske styrker, som har vært involvert i kamphandlingene under uklare omstendigheter. Så mange som en tredjedel av befolkningen i regionen skal være internt fordrevet, og rundt 60 000 tigrayer har flyktet over grensa til Sudan. Det er innført unntakstilstand i regionen fram til mai 2021. FN melder om svært vanskelige humanitære forhold i regionen.

³ Dato for valget er nå satt til 21. juni 2021, men det er usikkert om det lar seg gjennomføre.

- I **Amhara-regionen** har det over lengre tid vært grensekonflikter med Tigray-regionen. I forbindelse med militæroperasjonen i Tigray er det militær aktivitet i de nordlige delene av amhara-regionen. Militsgrupper fra regionen skal ha deltatt i militæroperasjonen i Tigray på de føderale myndighetenes side. Det har de siste årene vært tilfeller av voldelig konflikt mellom den etniske minoriteten qiman og amharaer.
- **Oromia-regionen** har vært preget av sivil urolighet og demonstrasjoner, som har ført til arrestasjoner og tap av menneskeliv. I de vestlige delene av regionen er regionale og føderale sikkerhetsstyrker engasjert i en militær konflikt med fraksjoner av Oromo Liberation Front (OLF). Det er også etniske spenninger i grenseområder til andre regionalstater, som Somali-regionen og SNNPR.
- I **Benishangul-Gumuz** har det vært flere voldelige konflikter og sammenstøt mellom den etniske gruppen gumuz, som anser seg som den «opprinnelige» befolkningen i området, og amharer og oromoer, som de anser som innflyttere.
- I **SNNPR** er det konflikter og sammenstøt mellom etniske grupper i grenseområdet mellom Vest-Guji i Oromia og Gedeo, hovedsakelig knyttet til konflikter om ressurser.
- I **Gambella** er situasjonen spent mellom den etniske gruppen anouak, som tradisjonelt har dominert området, og gruppen nuer, som har vokst i antall som følge av borgerkrigen i Sør-Sudan. Anouak-folket er også i konflikt med oromoer og amharer, som de anser som innflyttere til regionen.
- **Somali-regionen** har hatt den mest positive utviklingen i Etiopia etter 2018. Regionen framstår i dag som relativt stabil, med unntak av grenseområdene til Oromia- og Afar-regionen.
- **Sidama-regionen** ble opprettet som egen regionalstat i juni 2020, etter en folkeavstemning om løsrivelse fra SNNPR. Også i denne regionen er det etniske spenninger mellom sidama-folket og etniske grupper som de anser som innflyttere til regionen, hovedsakelig knyttet til ressursfordeling.
- I **Afar-regionen** har det vært voldelige trefninger i grenseområdene til Somali-regionen. Konfliktene dreier seg hovedsakelig om tilgang til ressurser som beitemark og lignende. I forbindelse med militæroperasjonen i Tigray, har det vært militær aktivitet i grenseområdene mellom Afar og Tigray.
- I **Harar-regionen** har konflikter mellom amhara- og oromo-grupper ført til trefninger med tap av menneskeliv.

I siste halvdel av 2020 var det ifølge IOM registrert 1,8 millioner internt fordrevne i Etiopia. Flesteparten av disse er fordrevet fra hjemmene sine på grunn av konflikt, mens en halv million er fordrevet på grunn av naturkatastrofer.

Amnesty International (29. mai 2020) - [Ethiopia: "Beyond Law Enforcement" Human Rights Violations by Ethiopian Security Forces in Amhara and Oromia](#)

International Crisis Group (11. februar 2021): [Finding a Path to Peace in Ethiopia's Tigray Region](#)

International Organization for Migration (15. september 2020): [IOM Report: Ethiopia Records More Than 1.8 Million Internally Displaced in 2020](#)

Landinfo (6. januar 2021): [Etiopia - Politisk utvikling og menneskerettighetssituasjon i 2019-2020, med fokus på Oromia-regionen](#)

Migrationsverket (14. mai 2020): [Etiopien - Säkerhetsläget, politisk utveckling och utsatta grupper](#)

ID-dokumenter

Identitetsforvaltningen i Etiopia har tradisjonelt tatt utgangspunkt i kebelene, som har hatt ansvar for å føre bostedsregister og utstede det viktigste ID-dokumentet i en etiopisk sammenheng, kebele-kortet. Mangel på et felles, nasjonalt lovverk har medført en desentralisert og ukoordinert registreringspraksis, og attester med ulik utforming. For å effektivisere registreringspraksisen og standardisere attester og ID-dokumenter, besluttet etiopiske myndigheter i 2012 å etablere et modernisert og sentralisert system for sivilregistrering. Organet Vital Events Registration Agency (VERA) ble opprettet i 2012. VERA begynte sin operative virksomhet i 2016, og er i dag etablert i nær 90 prosent av alle landets kebelar. Dekningen er høyest i den føderale hovedstaden Addis Abeba. Alle etiopiske borgere skal registrere fødsel, død, ekteskap og skilsmisse i det nye sivilstatusregisteret. Det vil imidlertid ta tid å innrullere hele befolkningen.

Kebele-kortet er det viktigste identifikasjonsdokumentet i Etiopia, og fungerer som nasjonalt ID-kort for innbyggere over 18 år. Innbyggerne trenger kebele-kortet i nær sagt all samhandling med myndighetene, for eksempel for å søke om pass eller førerkort, stemme ved valg og reise innenlands. Kortet kreves også for å åpne bankkonto og skaffe SIM-kort. Det fungerer i tillegg som bosteds- og nasjonalitetsbevis, og har, inntil nylig, vært det eneste påkrevde underlagsdokumentet for å søke om pass. Anslagsvis 95 prosent av alle voksne etiopiere har kebele-kort, som utstedes på lokalt nivå (i woreda i Addis Abeba og i kebele i resten av landet). Kortet er et papirdokument og har ingen enhetlig utforming. Det varierer i farge og design etter hvem som utsteder det, og gyldighetstiden kan også variere.

Det finnes heller ingen standardisert søknadsprosedyre. Utstedelse er basert på utsteders kjennskap til søkerens identitet og tilknytning til kebelen. I noen kebelar fyller søkeren ut et standardisert søknadsskjema, i andre kebelar er søknaden muntlig. Kebele-kortets enkle utforming og manglende sikkerhetselementer gjør at det lett kan forfalskes eller utstedes med falsk informasjon.

Etiopisk pass utstedes av Immigration, Nationality and Vital Events Agency (INVEA) i Addis Abeba. INVEA har ni lokale kontorer utenfor Addis Abeba som

tar imot søknader om pass: Adama, Semera, Jijiga, Hawassa, Dire Dawa, Jimma, Dessie, Bahir Dar og Mekele. Det er krav om personlig oppmøte for å søke om pass. Som dokumentasjon ved førstegangssøknad om pass framlegges (fra 2019) kebele-kort og fødselsattest.

Etiopiske borgere bosatt i Norge, kan søke om pass enten ved den etiopiske ambassaden i Stockholm, eller i Etiopia.

Immigration, Nationality & Vital Events Agency (INVEA): [Apply for Ethiopian Passport Online](#)

Landinfo (31. januar 2020): [Etiopia: Folkeregistrering og ID-dokumenter](#)

Landinfo (16. desember 2019): [Etiopia: Søknad om pass ved den etiopiske ambassaden i Stockholm](#)

Verdensbanken (2016): [ID4D Country Diagnostic: Ethiopia](#)

Etiopiske navn

Vanligvis har etiopiere et etternavn og fars navn. Når det er nødvendig, brukes også farfars navn. I dagligtalen brukes kun etternavnet. Et eksempel på dette er nåværende statsminister Abiy Ahmed Ali, som i dagliglivet omtales som Abiy, mens Ahmed (fars navn) og Ali (farfars navn) kun brukes i tilfeller hvor det er nødvendig.

Helsevesen

Helsevesenet i Etiopia er dårlig utviklet sett i forhold til befolkningens behov. Denne situasjonen henger sammen med landets begrensede ressurser og en raskt voksende befolkning. Helsevesenet i Etiopia kjennetegnes av de samme utfordringene som i andre utviklingsland; lav legedekning, mangel på spesialister, gammelt og utilstrekkelig utstyr, mangelfulle laboratorie-fasiliteter, og begrenset tilgang på legemidler utover de vanligste. De senere årene har imidlertid myndighetene satset sterkt på å bygge opp primærhelsetjenesten i regionene, med vekt på forbyggende tiltak og tjenester rettet mot kvinner og barn. Men til tross for satsning på helse, er behandlingstilbudet fortsatt begrenset de fleste steder. Tilgangen på helsetjenester er bedre i byene, og særlig i Addis Abeba, enn på landsbygda.

Behandling av smittsomme sykdommer er gratis, mens pasienten må betale for behandling av ikke-smittsomme sykdommer. Personer uten ressurser kan få et såkalt «White Card», som gir rett til gratis helsebehandling. Det er kebele-forsamlingen som avgjør om en person faller inn under ordningen med gratis helsehjelp.

Helsevesenet i Etiopia er i hovedsak offentlig, men i senere tid har det kommet flere private tilbud i de større byene. Kvaliteten på behandlingen er bedre hos

private tjenesteytere enn hos de offentlige, men er økonomisk utilgjengelige for de fleste etiopiere.

Skole og utdanning

Etiopiske myndigheter har siden 1991 brukt store ressurser på å bygge skoler og gjøre utdanning tilgjengelig for befolkningen, og har gjort betydelige framskritt. I dag begynner nesten alle barn på skole. Frafall er imidlertid et omfattende problem. Etiopia har også investert mye i universitets- og høyskolesektoren. I 2000 var det kun to universiteter i landet, i dag finnes det rundt 40 universiteter spredt over hele landet. I tillegg har en rekke private høyskoler blitt etablert i de større byene. Den største utfordringen Etiopia i dag står overfor i utdanningssektoren, er å styrke kvaliteten på undervisningen, både i grunnskolen og i høyere utdanning. I tillegg er inkludering av barn med spesielle behov svært begrenset.

[Ministry of Education Ethiopia](#)

UNICEF: [Learning and development](#)

WENR (15. november 2018): [Education in Ethiopia](#)

Økonomi og arbeidsmarked

Til tross for en rik tilgang på ressurser, er Etiopia et fattig land, med dårlig utbygd infrastruktur. Etter en økonomisk liberalisering fra 1990-årene, har landet hatt en sterk økonomisk vekst, rundt ti prosent årlig, fra 2005. Den økonomiske veksten har gjort det mulig å satse på utdanning, fattigdomsbekjempelse og utbygging av infrastruktur. Men til tross for en av Afrikas høyeste økonomiske vekstrater, er landet fortsatt avhengig av bistand. Landet har høy inflasjon og statsgjeld, og kritisk lav valutareserve. Industrisektoren er lite utbygd, og de viktigste næringene er næringsmiddelindustri og tekstilindustri. Privatisering av industrien har pågått siden 1990-tallet, men prosessen har gått langsomt. I 2018 innledet regjeringen en ny satsning for å framskynde privatiseringen.

Etiopia er et jordbrukssamfunn. Rundt 80 prosent av befolkningen bor på landsbygda, og 90 prosent av landets eksportartikler kommer fra jordbruksvarer. Kaffe alene står for rundt to tredjedeler av samlet eksportverdi. Svingninger i kaffeprisen på det internasjonale markedet skaper usikkerhet i den økonomiske planleggingen. Jordbruket er bygget på gammeldagse driftsmåter, og tørkeperioder begrenser avlingene. Gresshoppesvermer gjør tidvis stor ødeleggelse på avlingene.

Etiopia har de siste årene satset mye på utbygging av vannkraft. I 2011 startet byggingen av The Grand Ethiopian Renaissance Dam (GERD), som kommer til å bli Afrikas største. Prosjektet har skapt konflikt med Egypt.

Arbeidsledigheten i Etiopia er høy. Det store flertallet livnærer seg av jordbruk med lav avkastning. I byene arbeider flertallet i uformell sektor, med småsalg av varer og tjenester. Kun et lite mindretall har kontraktfestet arbeid i offentlig eller privat sektor.

Store norske leksikon: [Økonomi og næringsliv i Etiopia](#)

Migrasjon

Etiopia har en lang migrasjonshistorie til Europa og USA, og det finnes store diaspora-miljøer, også i Norge.

Fra 1980-tallet har hundretusenvis av etiopiere migrert til den arabiske halvøya for å finne arbeid. Mange migranter har levd under svært vanskelige forhold i arabiske land, og har ved flere anledninger blitt tvangssendt tilbake til Etiopia. Fra 2013 til 2018 var denne migrasjonen forbudt, men i 2018 opphevet etiopiske myndigheter forbudet. For å beskytte etiopiske borgere mot dårlig behandling og overgrep ved migrasjon til Gulfen, ble det innført krav om blant annet minimumsalder og et visst utdanningsnivå. I tillegg ble det innført krav til formidlingsbyråene om etisk forsvarlig drift. Regelverket er imidlertid vanskelig å følge opp for myndighetene, og mange velger å migrere selv om de ikke fyller vilkårene.

Etiopia er et viktig transitt- og mottakerland for migranter fra regionen. I 2019 fikk Etiopia en ny immigrasjonslov, som anses som den mest progressive i regionen. Imidlertid har ikke myndighetene fulgt opp alle sider ved den nye loven. Fra januar 2020 endret myndighetene sin asylpraksis, og unnlot å registrere visse grupper, blant annet enslige, mindreårige asylsøkere.

Ifølge UNHCR fordelte registrerte flyktninger i Etiopia seg slik etter nasjonalitet ved utgangen av 2019 (det reelle antall flyktninger kan være høyere):

Nasjonalitet	Antall
Eritrea	139 281
Somalia	191 575
Sør-Sudan	329 123
Sudan	42 285
Andre	32 940
Totalt	735 204

Walk Free Foundation (14. juni 2019): [Ethiopia's new migration policy: A positive step but continued scrutiny needed](#)

Landinfo (14. februar 2020): [Etiopia/Eritrea: Passering av landegrensen, registrering og andre forhold for eritreiske flyktninger](#)

Landinfo (31. januar 2021): [Etiopia: Folkeregistrering og ID-dokumenter](#)

UNHCR (23. januar 2020): [Ethiopia Country Refugee Response Plan 2020-2021](#)

Kjønnslemlestelse (FGM)

Etiopia har ikke et spesifikt lovforbud mot FGM. Landet har derimot et forbud mot «harmful practices» i straffeloven, noe som i praksis innebærer et lovforbud. Imidlertid ender få saker i rettssystemet. Utbredelsen av kjønnslemlestelse varierer fra rundt 25 prosent i Tigray-regionen til nesten 100 prosent i Somali-regionen.

28 Too Many: [Ethiopia: FGM](#)

Migrationverket (14. mars 2019): [Etiopien - Kvinnlig kønsstypning](#)

Etiopisk kalender

Den etiopiske kalenderen er basert på den koptiske kalenderen, som i sin tur er basert på den julianske kalenderen. Den har tolv måneder av 30 dager, samt fem eller seks dager i «den trettende måneden». Kalenderen er nesten åtte år bak vår gregorianske.

I etiopiske pass brukes gregoriansk kalender. Det finnes flere nettjenester som konverterer mellom etiopisk og gregoriansk kalender.

© Landinfo 2021

Materialet i denne publikasjonen er omfattet av åndsverklovens bestemmelser. Uten særskilt avtale med Landinfo er enhver eksemplarframstilling og tilgjengeliggjøring bare tillatt i den utstrekning det er hjemlet i lov.